

Arrest

nr. 256 568 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 juni 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische vrouw.

Op 27 november 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2020 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde [R.S.] [RR: ...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Overwegende dat als bewijs van de verwantschap een Marokkaanse huwelijksakte dd. 28.01.2020 wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen via volmacht het huwelijk hebben afgesloten in Marokko en dus niet in eigen persoon;

Overwegende dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse familierechter en voorzover er gegronde redenen werden opgegeven die de betrokkenen verhinderden om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek);

Overwegende dat betrokkene wel degelijk een volmacht heeft voorgelegd, opgemaakt op het Marokkaans consulaat te Antwerpen dd. 15.01.2020 waarin betrokkene vermeld dat zijn verblijf in België en bijzondere omstandigheden hem verhinderden om naar Marokko af te reizen om in eigen persoon het huwelijk te voltrekken;

Overwegende dat betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen op 18/12/2019 zonder geldig visum;

Overwegende dat betrokkene verklaarde niet aanwezig te kunnen zijn vanwege bijzondere omstandigheden die hen dat niet toelieten. Echter, deze verklaring is ongegrond. Nergens blijkt wat de bijzondere omstandigheden zijn die ertoe geleid hebben dat hij niet aanwezig kon zijn op zijn eigen huwelijk. Kortom deze volmacht is onvoldoende gemotiveerd en gestaafd om als waarachtig te worden beschouwd.

Verklaart DVZ het huwelijk naar Marokkaans recht als ongeldig, omdat de reden die betrokkene heeft aangehaald bij de ondertekening van de volmacht eerder bedrieglijk en misleidend zijn en art. 17 van het Marokkaans familiewetboek wordt miskend. Betrokkene bevond zich op het moment van het opmaken van de volmacht in illegaal verblijf wat dus niet kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid om niet in eigen persoon het huwelijk af te sluiten. Het was eerder in het voordeel van betrokkene om niet naar Marokko af te reizen, gezien hij niet zo maar opnieuw België zou kunnen inreizen zonder in het bezit te zijn van een visum.

DVZ steunt hiervoor op artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op

enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van een vals document. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". Betrokkene heeft bijgevolg de openbare orde geschonden (artikel 21 IPR).

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het afgesloten huwelijk te erkennen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van betrokkene toe te staan en dient het Al van betrokkene te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten alle aangevoerde middelen in de synthesesmemorie worden samengevat. Het zevende lid van voormeld wetsartikel bepaalt vervolgens dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de synthesesmemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St.* Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). Het is op basis van die samenvatting, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat de Raad uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesesmemorie samen als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw [S.R.] d.d. 28/01/2020 in Marokko via een huwelijkse volmacht.

De huwelijkse volmacht werd op 15/01/2018 opgesteld op het Marokkaans consulaat te Antwerpen.

De toestemming tot het verkrijgen van de volmacht werd aan verzoeker verleend door de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten.

Het komt verwerende partij niet toe de volmacht inhoudelijk te beoordelen, doch slechts vast te stellen dat de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten toestemming aan verzoeker gaven deze volmacht aan een familielid te geven teneinde het huwelijk af te sluiten met zijn echtgenote.

Verwerende partij meent (ongefundeerd) dat art. 17 van het Marokkaans Familiewetboek miskend werd.

Wederom komt het verwerende partij niet toe te oordelen of buitenlandse wetten en bepalingen geschonden werden door onderdanen van dat land.

Aangezien de Marokkaanse rechter zijn toestemming met de voltrekking van het huwelijk verleende middels volmacht, werd reeds geoordeeld dat verzoeker de Marokkaanse wetgeving ter zake niet miskende.

Er is in deze geenszins sprake van fraude!

Verwerende partij mag het dan niet eens zijn met de regelgeving inzake de Marokkaanse volmachten, zij kan niet op basis van haar ongenoegen oordelen dat het rechtsgeldige huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote niet rechtsgeldig is.

Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote werd weldegelijk rechtsgeldig afgesloten.

De erkenningsprocedure van de Marokkaanse huwelijksakte is op heden lopende voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Hamont-Achel.

Echter laat verwerende partij in haar beslissing van 27/11/2020 reeds weten negatief advies te verlenen en het huwelijk pertinent niet te erkennen als rechtsgeldig.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval."

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn echtgenote.

Dat hij van een stabiel privé- en familiaal leven.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn echtgenote.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn echtgenote in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat het privé- en familieleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat het niet wordt betwist, maar het niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoeker van zijn echtgenote wordt gescheiden.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoeker in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing geenszins afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.3.1. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt geduid dat verzoeker de gezinshereniging heeft gevraagd als echtgenoot van een Belgische vrouw en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelt evenwel dat de voorgelegde Marokkaanse huwelijksakte van 28 januari 2020 niet kan worden erkend in België. Hij maakt dienaangaande toepassing van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) en stelt vast dat niet is voldaan aan de vormvereisten in het Marokkaanse recht voor een huwelijk bij volmacht. Hij merkt op dat zowel verzoeker als mevrouw S.R. vanuit België een volmacht hebben gegeven aan een familielid om in Marokko te huwen. Hij verwijst naar artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek, dat een huwelijk bij volmacht enkel toelaat op voorwaarde van een toestemming door de Marokkaanse familierechtbank en voor zover er gegronde redenen zijn opgegeven die de betrokkenen verhinderen om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten. Deze gegronde redenen kunnen volgens verweerder niet worden gelezen in de volmacht die verzoeker opstelde op het Marokkaanse consulaat van Antwerpen. Hij stelt dat illegaal verblijf in België geen gegronde reden kan zijn om niet in persoon in Marokko bij het huwelijk aanwezig te kunnen zijn. Nog motiveert hij dat, nu de door verzoeker in zijn volmacht aangehaalde reden eerder bedrieglijk en misleidend is, er sprake is van een frauduleuze volmacht, waardoor ook toepassing wordt gemaakt van de openbare orde-exceptie van artikel 21 van het WIPR.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker nog stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de door hem ingeroepen familiale toestand in rekening is gebracht, is hij weinig ernstig. Niet enkel wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de ingeroepen huwelijksband niet kan worden aanvaard, gelet op de weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, ook wordt verder gemotiveerd dat het loutere feit dat de betrokkenen thans samenwonen in België niet volstaat om een (beschermenswaardig) gezinsleven aan te tonen. Hierbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad waarin wordt uiteengezet dat een gezamenlijke verblijfplaats nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst. Er blijkt niet dat deze motivering, vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht, niet kon volstaan.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker vroeg de gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische vrouw overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Om de hiervoor vereiste huwelijksband aan te tonen die het recht op gezinshereniging opent, legde verzoeker een Marokkaanse huwelijksakte voor die aangeeft dat hij en mevrouw R.S., beiden via volmacht, op 28 januari 2020 in Marokko in het huwelijk zijn getreden. Verzoeker legde hierbij eveneens de volmachten voor die hij en mevrouw R.S. opmaakten op het Marokkaanse consulaat in Antwerpen. Verzoeker gaf, *‘vanwege het feit dat ik buiten het land ben’*, toestemming aan zijn broer, *‘[m]omenteel woonachtig in het Belgische Koninkrijk’*, om hem bij de Marokkaanse familierechter te vertegenwoordigen om te trouwen met mevrouw R.S. Deze laatste gaf, *‘vanwege het feit dat ik buiten het land ben’*, toestemming aan haar broer, *‘[m]omenteel woonachtig in het Belgische Koninkrijk’*, om haar bij de Marokkaanse familierechter te vertegenwoordigen om te trouwen met verzoeker.

Aangezien een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 47 van het WIPR stelt nog als volgt:

“§ 1. De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.

§ 2. Dit recht bepaalt met name of en volgens welke nadere regels :

1° het huwelijk in die Staat vooraf moet worden aangegeven en afgekondigd;

2° de akte van huwelijk in die Staat moet worden vastgesteld en overgeschreven;

3° het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft;

4° het huwelijk bij volmacht kan plaatsvinden.”

Het wordt niet betwist dat verweerder, in het kader van het beoordelen van de voorliggende aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse huwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, een beroep open bij de rechtbank van eerste aanleg. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

In zijn verzoekschrift zet verzoeker de redenen uiteen waarom volgens hem het huwelijk wel degelijk rechtsgeldig is afgesloten in Marokko en verweerder ongefundeerd meende dat artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek werd miskend. Hij stelt dat het verweerder niet toekomt om te oordelen of de buitenlandse wetten en bepalingen zijn geschonden door onderdanen van dat land en de Marokkaanse rechter zijn toestemming gaf tot voltrekking van het huwelijk bij volmacht. Hij betwist dat er sprake is van fraude bij het geven van de volmacht.

De Raad wijst erop dat verweerder, gelet op artikel 27 van het WIPR, de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte mag nagaan overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht. Volgens artikel 47 van het WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken. Nu het door verzoeker ingeroepen huwelijk in Marokko is voltrokken, is verweerder er correct vanuit gegaan dat voor de vraag of en volgens welke concrete regels het huwelijk bij volmacht kon worden afgesloten, moest worden gekeken naar het Marokkaanse recht. Verzoeker betwist de relevantie van het in dit verband door verweerder aangehaalde artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek niet. In zoverre hij stelt dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft niet akkoord te gaan met de regelgeving in Marokko inzake het huwen via volmacht, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing nergens de Marokkaanse wetgeving als dusdanig bekritiseert. Hij bekritiseert enkel de door verzoeker voorgelegde volmacht, waarbij hij vaststelt dat hierin de door de Marokkaanse wet vereiste gegronde redenen om te kunnen huwen bij volmacht volledig ontbreken en deze bedrieglijk en misleidend is, waar hierin wordt verwezen naar het illegale verblijf in België als gegronde reden, terwijl dit volgens verweerder geen reden kan zijn om niet in Marokko aanwezig te kunnen zijn bij zijn eigen huwelijk.

Waar het vervolgens de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zijn huwelijk niet kan worden erkend in België op grond van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, dient de Raad op te merken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikelen 21 en 27 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven te worden herhaald dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het onderdeel van de middelen van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoeker wijst er nog op dat de erkenningsprocedure van de Marokkaanse huwelijksakte nog lopende is voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verweerder kan evenwel, net zoals *“alle overheden”*, op grond van artikel 27 van het WIPR weigeren een buitenlandse huwelijksakte te erkennen. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand nog geen standpunt heeft ingenomen inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, of zelfs zou beslissen deze buitenlandse akte wel te erkennen, kan niet verhinderen dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. Op basis van dit betoog van verzoeker kan dus geenszins enig onzorgvuldig handelen van het bestuur blijken.

Nu verweerder vaststelde dat het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België, waardoor de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg niet kan worden aangenomen, kon hij moeilijk anders dan vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De bevindingen in de bestreden beslissing over de niet-erkenning van de voorgelegde huwelijksakte blijven overeind tot zolang de daartoe bevoegde rechter daar anders over heeft beslist.

Een schending van de voormelde wetsbepalingen of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt reeds geruime tijd in België te wonen samen met zijn echtgenote, waardoor volgens hem een stabiel privé- en gezinsleven moet worden aanvaard. Hij stelt dat op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan aan zijn gezinsleven. Hij betoogt in geval van uitwijzing gescheiden te moeten leven van zijn echtgenote, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt nog op dat uit de bestreden beslissing geen (afdoende) toetsing in het licht van zijn recht op een privé- en gezinsleven blijkt.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet zou worden ingegaan op de ingeroepen huwelijks- en gezinsband. In de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een vraag van verzoeker om gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat de ingeroepen huwelijksband niet kan worden aanvaard, gelet op de weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het loutere feit dat de betrokkenen thans samenwonen in België niet volstaat om een (beschermenswaardig) gezinsleven aan te tonen. Hierbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad die stelt dat een gezamenlijke verblijfplaats nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont.

Verzoeker betoogt *‘reeds geruime tijd’* samen te wonen met mevrouw R.S., maar concretiseert dit niet en brengt in dit verband ook geen concrete bewijselementen naar voor. Zoals verweerder trouwens in redelijkheid stelde in zijn beslissing, toont het enkele gegeven van een samenwoning nog niet aan dat er ook sprake is van een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie zoals vereist om te kunnen spreken

van een beschermenswaardig gezinsleven. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat hiervan sprake is. Hij duidt niet waaruit een duurzame en oprechte partnerrelatie en dus beschermenswaardig gezins- of familieleven kan blijken.

Gelet op het voorgaande, en nu het bewijs van de huwelijksband niet bewezen werd geacht, vaststelling die overeind blijft totdat de bevoegde rechter hierover anders oordeelt, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is en hiermee ook niet gepaard gaat. Deze beslissing heeft op zich dus geenszins tot gevolg dat verzoeker zou worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op een privéleven in België, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een beslissing is waarbij zijn aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Verzoeker beriep zich bij deze aanvraag enkel op zijn gezins- of familieleven, om tot een verblijf in België te worden toegelaten, zodat niet blijkt dat in de bestreden beslissing het privéleven in rekening diende te worden gebracht of in dit verband een belangenafweging diende te worden doorgevoerd. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet niet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden los van de gezinsbanden zoals bedoeld in dit wetsartikel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is niet als dusdanig te beschouwen, zodat niet blijkt dat verzoeker dienstig de schending van dit wetsartikel kan inroepen.

3.3.6. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS